

Liste C omfatter transaktioner, som medlemsstaterne kun er forpligtet til at liberalisere, såfremt en sådan liberalisering ikke vil vanskeliggøre gennemførelsen af vedkommende medlemsstats økonomiske politik. Det drejer sig hovedsageligt om emissioner og placeringer underhånden af værdipapirer, handel med andre inden- og udenlandske værdipapirer end de på liste A og B nævnte, og kreditter og lån med løbetid på mindst 1 år, der ikke omfattes af listerne A og D.

En medlemsstat, der ønsker at opretholde eller genindføre restriktioner for kapitalbevægelserne på liste C, må rådføre sig med Kommissionen herom. Kommissionen kan henstille til medlemsstater, der opretholder restriktioner for liste C-poster, at disse ophæves.

Liste D omfatter kapitalbevægelser, hvis liberalisering er helt frivillig, hovedsagelig kortfristede investeringer i pengemarkedspapirer, kontomidler i pengeinstitutter, kortfristede kreditter, der ikke omfattes af poster på listerne A og C, samt personlige lån og lignende. Medlemsstaternes forpligtelse er her begrænset til afgivelse af underretning til EF's monetære udvalg om eventuelle restriktioner.

Kapitaldirektiverne berører ikke medlemsstaternes ret til at kontrollere rigtigheden af betalingsformål og gennemførelsen af betalinger. Direktivernes liberaliseringsforpligtelser berører ikke de etableringsretlige regler, og endvidere kan medlemsstaterne træffe de nødven-

dige forholdsregler for at hindre overtrædelse af love og administrative forskrifter. Medlemsstaterne skal forenkle bevillings- og kontrolformaliteter og om fornødent forhandle med hinanden om forenklinger.

EF har i 1963 vedtaget to direktiver om visse løbende betalinger.

I direktiv om liberalisering af betalinger for visse usynlige transaktioner af 30. juli 1963 specificeres en række mindre betydende transaktioner, der ikke er liberaliserede som led i EF's bestemmelser om udveksling af varer og tjenesteydelser, kapitalbevægelser og persontransport. Disse omfatter bl. a. datterselskabers og filialers deltagelse i udenlandske moderselskabers generalomkostninger og omvendt, samt skadeserstatninger, for så vidt de ikke har karakter af kapitaloverførsler.

Ved direktiv om ophævelse af forbud mod betalinger for liberaliserede tjenesteydelser af 31. maj 1963 søges sikret, at liberaliseringsforpligtelsen ikke omgås gennem bibeholdelse af administrative bestemmelser, der forhindrer eller vanskeliggør betalingen for de udførte tjenester.

De to direktiver forpligter medlemsstaterne til at give de nødvendige valutatilladelser og til at lade disse betalinger afvikle til den samme valutakurs, som den, der anvendes ved løbende betalinger.

Bestemmelserne i direktiverne berører ikke medlemsstaternes ret til at kontrollere rigtigheden af betalingsformål og af gennemførelsen af betalingerne.